

หลวงปู่สุพัฒนา ญาณเมธี
ที่พักสงฆ์หนองตะเคียน

หลวงปู่สุพัฒนา ญาณเมธี ที่พักสงฆ์หนองตะเคียน

จากการ
เดินทางอันแสนไกล
สู่เส้นทางฝุ่นสีแดง
อันกั้นดาร เราก็ลุ
ถึงสำนักสงฆ์หนอง
ตะเคียน.. ซึ่งเป็น
สำนักสงฆ์เล็กๆ มี
ศาลาชั้นเดียวอยู่

หนึ่งหลัง เมื่อเข้าไปภายในสำนักสงฆ์ ก็ทราบว่า หลวงปู่สุพัฒนาท่านไม่อยู่
จึงได้สอบถามกับคนละแวกนั้นว่า หลวงปู่ท่านไปไหน ก็ได้รับคำตอบว่า
หลวงปู่ท่านพาญาติโยมไปหาหมอในเมือง เย็นๆ ถึงจะกลับ

เราก็ได้ทราบข้อมูลเพิ่มเติมว่า สำนักสงฆ์แห่งนี้มีหลวงปู่สุพัฒนา
ท่านอยู่รูปเดียวเท่านั้น และชาวบ้านละแวกนี้ต่างศรัทธาหลวงปู่มาก
ชอบไปฟังธรรมกับท่าน ท่านเทศน์น่าฟัง และวัตรปฏิบัติท่านน่าเลื่อมใส

ระหว่างที่หลวงปู่ยังไม่มา เราก็ไปนั่งรอหน้าศาลา มีม้านั่งเล็กๆ อยู่
๑ ชุด และระฆังแขวนอยู่ ๑ ใบ ในระหว่างนี้เราก็ถือโอกาสเดินเล่นรอบๆ
สำนักสงฆ์ ซึ่งสงบเงียบเป็นอย่างมาก มองเข้าไปภายในศาลาก็มีพระ
ประธานสีทองอร่าม ประดิษฐานอย่างงดงาม และมีรูปของพระอริยสงฆ์
หลายรูป ถูกจัดบูชาอย่างเป็นระเบียบและที่โดดเด่นที่สุดก็คือ รูปของ
หลวงพ่อดาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ซึ่งทำให้เรามั่นใจได้ว่า ท่านเป็นศิษย์
ของหลวงพ่อดาวัด อย่างแน่นอน

ที่พักของหลวงปู่ท่านก็จัดส่วนไว้อยู่ในศาลาเช่นกัน แต่อยู่ในช่วง

ท้ายศาลา กันแบ่งเป็นห้องเล็กๆ มีกลด มุ้ง เตียง ผ้าห่ม และเครื่อง
อัฐบริขาร ซึ่งทำให้เรารำพึงเจิบๆ ในใจว่า ท่านช่างเป็นพระที่สมณะ
เหลือเกิน

หลังจากรออยู่พักใหญ่ หลวงปู่ก็กลับมา พร้อมชาวบ้านบนรถ
กระบะ ๑๐ กว่าคน ท่านปฏิสันถารต้อนรับเราเป็นอย่างดี พอรู้
วัตถุประสงค์การมาพบท่าน ท่านก็เมตตาเล่าเรื่องด้วยความซาบซึ้งใน
หลวงพ่อดัดปากน้ำ

อาตมาเกิดปี ๒๔๔๐ เป็นคนสุพรรณบุรี
บวชเป็นเณรครั้งแรกที่วัดส้มเป็ด อ.เมือง
จ.สุพรรณบุรี เราเองอยากจะหาความรู้
เพราะว่าเราก็จบแค่ชั้น ป.๒ แล้วก็ไม่ได้เรียน
ต่อให้ถึง ป.๔ เราจึงตัดสินใจบวช ตอนนั้น
เราเป็นสามเณรบ้านนอกอายุในราวๆ ๑๔
หรือ ๑๕ ปี พอเราจบนักธรรมตรีจึงได้เข้า
ไปอยู่วัดในตัวจังหวัด ต่อมาก็เข้ากรุงเทพฯ
โดยการชักชวนของพระ เหมือนบุญกุศลชัก
พาทำให้เรามาถึงหลวงพ่อดัดปากน้ำ

ทั้งที่เราไม่รู้จักหลวงพ่อดัดและไม่เคยไปวัดปากน้ำ พออยู่ต่อมา
ก็ได้ศึกษาเล่าเรียนบาลี นักธรรม ได้มีโอกาสเข้าไปปรนนิบัติหลวงพ่อดัด
บ้างเป็นบางครั้ง เพราะในสมัยนั้นพระประมาณ ๕๐๐ - ๖๐๐ รูป ก็เยอะ
พอควร เราก็ไปขอปฏิบัติท่านด้วย จึงได้รู้ถึงปฏิบัติของท่าน ตอนนั้น
หลวงพ่อดัดท่านได้เป็นเจ้าคุณครั้งแรกที่ “พระภาวนาโกศลเถระ”

อาตมาอยู่ฝ่ายปริยัติก็เรียนธรรมะ เรียนนักธรรม เป็นหลัก
สูตรของพระเรียนบาลี พอเรียนเสร็จแล้วก็สนใจในด้านการปฏิบัติด้วย
ยังไม่ทันสอบบาลีเราก็เรียนธรรมะจบ แล้วก็เข้ามาปฏิบัติธรรมกับหลวง-

พ่อปฏิบัติในวิชาธรรมกาย คือ ภาวนา “สัมมาอะระหัง” ปฏิบัติในจุดนั้นได้ ๓ ปี แต่ไม่ได้อยู่ในโรงงานทำวิชา อยู่ข้างนอกแต่พระที่มีความเข้มในการปฏิบัติ ในเรื่องของธรรมกายเข้าถึงพระธรรมกาย เข้าถึงธรรมะแล้วจึงจะเข้าไปปฏิบัติในโรงงานทำวิชาได้ ซึ่งในโรงงานมีแม่ชีที่สำเร็จในจุดนี้มากมาย หลายท่าน หลายองค์ แม้กระทั่งโยมผู้หญิง ผู้ชาย แต่โดยมากแถบทางผู้หญิงจะเป็นแม่ชี ทางผู้ชายก็จะอยู่ทางหลวงพ่อ แล้วก็ไปเป็นพระที่ปฏิบัติในวิชาธรรมกาย แม่ชีจะเป็นหลักในการทำวิชา พระภิกษุจะเข้าไปเป็นส่วนเสริม สามเณรก็มีประมาณ ๒๐ รูป

ที่วัดปากน้ำหลวงพ่อได้แบ่งเป็น ๒ ฝ่าย อย่างชัดเจน คือ ฝ่ายวิปัสสนาธุระ มีการปฏิบัติในวิชาธรรมกาย และฝ่ายคันถธุระ มุ่งเน้นในการศึกษาเล่าเรียน การบูรณะวัด การก่อสร้าง หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจะให้โอวาทสวดมนต์ เสร็จแล้วตอนเช้าหลังฉันข้าวต้มประมาณสัก ๗ โมง ท่านก็ให้โอวาท ทำวัตรเช้าแล้วก็ให้โอวาท ตอนเย็นก็ประมาณสัก ๕ โมงเย็น ทำวัตรสวดมนต์เสร็จท่านก็ให้โอวาท

เรื่องความสามัคคีกันท่านเน้นมาก พระกับเณรมีเขตกันบริเวณใครจะไปไหนมาไหน ต้องบอกกล่าวว่าจะไปหาพระหรือพระจะไปหาชีอะไรอย่างนี้ ท่านวางกฎเกณฑ์ไว้มากเลย ท่านบอกว่าความสามัคคีเป็นสิ่งสำคัญมาก เราจะอยู่รวมกันโดยใช้ธรรมาธิปไตย ท่านเล่าว่า มีสัตว์อยู่ ๓ ประเภท นก กระต่าย วานร ช้าง อาศัยอยู่บริเวณต้นไทร พวกลิง ช้าง นกกระต่าย ก็ทะเลาะกันอยู่อย่างนั้น ต่อมาก็คิดว่า ถ้าเรามัวทะเลาะกันอยู่อย่างนี้ก็ไม่รู้จักจบ จึง

หาทางว่าจะทำอย่างไรกันดีจนกระทั่งบอกกันว่าใครจะเป็นเจ้าของต้นไม้ต้นนี้ ช้างก็บอกว่าฉันอยู่มาตั้งแต่ต้นไทรเท่าที่องค์ฉันยังเด็กๆ ฉันสมควรเป็นเจ้าของ ไ้อ้เจ้าลิงก็บอกว่าไม่จริงหรือกฉันหากินแถบนี้มาจนรู้จักป่าไปหมดแต่ก่อนตอนที่ฉันยังเล็กๆ ไทรต้นนี้กำลังงอกเป็นต้นอ่อนเท่านั้นเอง ฉันควรเป็นเจ้าของสิ.. ส่วนนกกระทาก็บอกว่า เอ้อ...พวกเธอรู้ไหมฉันนี่แหละที่ได้ไปกินลูกไทรมาแล้วมาถ่ายมูลตรงนี้มันก็โตขึ้น ดังนั้นฉันจึงเหมาะที่จะเป็นเจ้าของตกลงก็ยอมเหตุผลของนกกระทา ออมขอมกัน ได้ตกลงเป็นพี่น้องกันให้นกกระทาเป็นพี่คนโต ลิงเป็นคนรอง ช้างเป็นน้องเล็ก ออมขอมกันได้ด้วยเหตุและผล เป็นสุขได้ด้วยสามัคคีกัน

หลวงพ่อดอกน้ำท่านอัศจรรย์ พระณเรขของท่านไม่ต้องบิณฑบาตพระมีมากประมาณ ๓๐๐ กว่า เด็กวัดกว่า ๒๐๐ พระที่มากที่สุด ในเวลานั้นต่อมามีประมาณ ๙๐๐ กว่า มีชาวต่างประเทศ ชาวอังกฤษ ชาวอเมริกามาบวชด้วยการปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์มาก ท่านพูดบ่อยๆ ว่าวิชาธรรมกายสามารถที่จะเลี้ยงคนเป็นหมื่นได้ ซึ่งจุดนี้ถ้าใครฟังแล้วไม่ศึกษา อาจไม่เข้าใจ สงสัยว่าเป็นยังงัยมายังงัย ด้วยอานุภาพของวิชาธรรมกายของหลวงพ่อนั้นเป็นความจริงทุกประการ ท่านเคยบอกว่า วัดนะต่อไปจะไม่ได้อยู่อย่างนี้ ต่อไปมันจะเต็มไปด้วยคน จะไม่มีที่สร้าง ตอนนี้ก็เต็มหมดแล้ว ชื่อที่ขยายไปก็ไม่พอแม้จะขยายไปเป็นวัดสาขาหลายๆ ที่ มากมาย วัดทุกวัด หรือสาขาของท่านก็เจริญหมด เพราะฉะนั้นเราต้องมาศึกษา มันมีหลายสิ่งหลายอย่างที่เราจะต้องรู้ พิสูจน์หาความจริงว่ามันเป็นอย่างไรกันแน่ ด้วยการปฏิบัติ ถ้าเรามาหลงสังเกตผู้ปฏิบัติธรรมจริงๆ แล้วสมบัติจักรพรรดิจะเข้า หลวงพ่อบอกว่า ให้ปฏิบัติไปเถอะ ทำจริงแล้วต้องได้ของจริง การก่อสร้างทางด้านวัตถุทุกสิ่งทุกอย่าง หลวงพ่อบอกว่า ไม่ต้องเหนื่อย เราปฏิบัติธรรมเดี๋ยวจะมาเอง อธิษฐานจิตดีๆ ทำให้จริง

หลวงพ่อสวดท่านเป็นพระที่อยู่ในจิตตองค์แรก เป็นพระอริยะองค์แรกที่อยู่ในจิตใจของเรา เพราะรู้ว่าปฏิบัติท่านเป็นอย่างไร จิตท่านเป็นอย่างไร วาจา กาย เป็นอย่างไร ท่านเป็นพระเต็มพินเต็มล้านเปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นคำพูดของท่าน ปฏิบัติของท่านจึงเป็นสิ่งมหัศจรรย์มาก แม้แต่พระวัดมุงคล ที่ท่านทำแจกเป็นของขวัญแก่สาธุชนที่มาทำบุญ ได้เป็นเครื่องอนุสรณ์สักการะบูชา เราเรียกว่าพระธรรมชั้นนี้ นี้อัจฉรย์มาก เปี่ยมด้วยพุทธานุภาพด้วยธรรมะ ด้วยธรรมกายของหลวงพ่อสวด

ที่เราพบกันอยู่ทุกวันนี้ เป็นการรบกั้นของฝ่ายจิตสองอย่างคือ ฝ่ายหนึ่งชั่ว ฝ่ายหนึ่งดีจุดนี้สำคัญ หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านเล่าประวัติให้ฟังว่าตอนมาอยู่วัดปากน้ำใหม่ๆ แต่ก่อนท่านเป็นแค่พระครูสมณธรรมสมาทาน ท่านมาจากวัดโพธิ์สมเด็จป่า พระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริ) ให้มาอยู่ พอหลวงพ่อกับท่านมาวัดปากน้ำก็เจริญรุ่งเรืองต่อมาท่านบอกว่าต่อไปเนี่ย ท่านพูดอนาคตข้างหน้า ต่อไปจะมีการเปลี่ยนแปลง แต่ก่อนเป็นกฏไม้ มีคณะเนกขัมม คณะดาวดึงส์ คณะดุสิต คณะใต้ คณะเหนือ การปกครองเข้มงวด และการปกครองก็มีใช้เป็นแบบฆราวาสที่จะต้องมาปฏิมนิเทศหรือเข้าคอร์สนะไม่ใช่ แต่ปกครองด้วยธรรมะ

หลวงพ่อกับท่านให้อโวหาอยู่ทุกวัน ลูกศิษย์ทั้งหลายต่างซาบซึ้งและเข้าใจดีว่า จะต้องปฏิบัติและพระที่วัดนั้นมาจากบ้านนอกคอกนาโดยมาก มาจากอีสานก็มี มาจากเหนือใต้พร้อมหมด มารวมกันที่นั่นลูกศิษย์ลูกหาของหลวงพ่อยะเยะมากมาย จบดอกเตอร์ก็มี เป็น professor ก็มี เป็นนายพลก็มี นี่คือภาพในการปฏิบัติธรรมของท่าน เราจะหาบุคคลอย่างนี้ในประเทศไทยในโลกไม่มีแล้ว อภินิหารของหลวงพ่อนั้นมหาศาล เขาเรียกว่าอภิญญา แปลว่าความรู้ยิ่ง พระที่จะเข้าถึงอภิญญาได้ต้องเป็นผู้สำเร็จธรรมะขั้นสูงในระดับพระอรหันต์ ไปนรก

ไปสวรรค์ ไปนิพพาน หลวงพ่อท่านก็ไปได้ภิญโญนี้ คือ ความรู้แจ้ง มีหุทิพย์ ตาทิพย์ รู้ใจผู้อื่น แล้วก็รู้เรื่องการเกิดครั้งที่แล้วมา (ระลึกชาติได้) แสดงฤทธิ์ได้ และสุดท้ายอาสาวัชฌญาณ ทำกิเลสให้หมดสิ้น หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านรู้จักจิตใจใครหมดเลยคือท่านว่าใคร ตกเตือนอะไรใคร แม้ไม่เจาะจงแต่คนที่ทำอะไรแล้วก็จะรู้ตัวแล้วก็กลับตัวกลับใจแก้ไขตนเอง

อาตมสมัยเป็นเณร ได้ไปนั่งธรรมะที่กุฏิแม่ชี แม่ชีที่ไปขึ้นบ่อยๆ ก็มีโยมป้าส้มจิ้นและแม่ชีญาณิ ตอนเป็นเด็กปฏิบัติได้ดี เคยไปดาวดึงส์ไปดูจุฬามณีมาแล้ว สมัยนั้นยังจำได้ มีผู้หญิงสาวมาจากปากน้ำโพ พ่อแม่พามาฝากให้วัดปากน้ำช่วย ถูกกระทำความทางไสยศาสตร์ด้วยน้ำมัน จะมีอาการเพ้อถึงผู้ชายตลอดเวลา มาใหม่ๆ คุณป้าส้มจิ้นก็จะบอกว่า คนที่ป่วยให้ตั้งใจนั่งนะ มาพักรักษาตัวที่วัดปากน้ำเลย นั่งอยู่ ๒-๓ อาทิตย์ ป้าส้มจิ้นให้เอาใบตองที่สะอาดๆ มารองที่ข้อศอกพอทำวิชาไปเรื่อยๆ โยมนั้นก็ตื่นใหญ่เลยแล้วน้ำมันก็หยดไหลออกมาลงบนใบตองอาตมาเห็นกับตาเลย เราก็นึกในใจว่าอานูภาววิชชาธรรมกายมากมายขนาดนี้ ป็นขนาดมรवासยังทำได้ขนาดนี้ ป้องกันอะไรต่ออะไรได้แต่ต้องเข้าถึงวิชชาธรรมกายจริงๆ ผู้หญิงคนนี้รักษาภายใน ๓ อาทิตย์ ไม่ต้องใช้ยาสติกก็กลับคืนใช้วิชชาธรรมกายรักษาให้หายขาด

คืนวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา พระสงฆ์เต็มโบสถ์ที่จะมาฝึกตน พอถึงเวลา ท่านจะอาราธนาพระพุทธเจ้ามาแล้วก็ให้ผู้สำเร็จมองเห็น ถ้าใครมีบุญก็มองเห็นด้วยตาเปล่าแล้วท่านจะมองดูอยู่ตลอดเวลา คงไม่มีใครที่จะแสดงให้เราเห็นอย่างนี้ได้ การที่เราจะเห็นพระพุทธเจ้าได้ต้องเห็นภายในแต่ที่เราสามารถเห็นได้ด้วยตาภายนอก ท่านเคยพูดว่า วิชชาธรรมกายจะช่วยโลกได้ต่อไปจะแพร่สะพัดไปต่างประเทศ แล้วในเมืองไทยนี้จะมีทุกจังหวัด ท่านพูดตอนที่ท่านยังเป็นเจ้าคุณธรรมดาอยู่ ยัง

ไม่เป็นพระมงคลเทพมุนี

เพราะฉะนั้น

เราจึงนับถือหลวงพ่อ

เป็นแบบอย่างได้ ที่ได้

สัมผัสจริงๆ คือหลวงพ่อ

นี้ท่าน โอ...นี่เป็นพระ

อริยะเป็นพระจริงๆ เรา

จะตามหาพระจริงๆ ที่คือพระอริยะ ในขณะนี้แทบจะหาไม่ได้ มองกันก็
ยังหาไม่เจอไม่มีก้องค์

ธรรมะที่หลวงพ่อนั้นที่สุด คือ ความสามัคคี เรื่องการศึกษา
การเจริญรอยตามพระพุทธศาสนา การเผยแผ่ธรรมะวิชาธรรมกาย
หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านดูแลเป็นห่วงลูกศิษย์ตลอด...จำได้ว่ามีหลวงพ่อ
องค์หนึ่ง ซึ่งเป็นพระลูกวัด ท่านอายุร่วมๆ ๘๐ ปีแล้วจะมรณภาพ
หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็มาเลย นั่งคุยวิญญาน นั่งคุยจิต จนกระทั่ง
พระนั้นสงบ นั่งไปสบายๆ ได้บุญกุศลมหาศาลทีเดียว หลวงพ่อท่าน
บอกว่า...เออ...โชคตินะ...อาตมาจำชื่อพระองค์นั้นไม่ได้ท่านเป็นคนกรุงเทพฯ
อาตมามองเห็นแล้วชื่นใจมาก หลวงพ่อท่านมาโปรด...ขึ้นลูกเดียว (ขึ้น
สวรรค์) แล้วแม่ชีที่อยู่นั้น ถ้าหากเสียชีวิต หลวงพ่อท่านจัดการให้
เรียบร้อย แล้วก็คุยจิตส่งด้วย เป็นบุญกุศลมหาศาลดูแลลูกตลอด แม้
กระทั่งเสื้อผ้าไม่มี หรือพระเณรอะไรขาด อัฐบริวาร สิ่งจำเป็นที่ใช้กับ
พระสงฆ์ อะไรขาดแคลนท่านทำให้ทุกอย่าง แต่ว่าเงินท่านไม่มีติดตัว
ไม่มีสมบัติส่วนตัว ท่านถวายเป็นพุทธบูชาไปหมด

สิ่งต่างๆ ที่โยมเอามาถวายท่านให้โยมประยูรดูแล โยมประยูร
เป็นโยมอุปัฏฐากของหลวงพ่อ ดูแลปรนนิบัติหลวงพ่อเหมือนพระอานนท์
ปฏิบัติกับพระพุทธเจ้า โยมประยูรนี้ได้บุญมหาศาล ตอนที่อาตมาไปเจอ

หลวงพ่อนั้น หลวงพ่อท่านเคยพูดกับอาตมาท่านเน้นเรื่องการศึกษา ให้เอาจริงนะ ถ้าไม่ประพฤติปฏิบัติจริงแล้วโลกก็เหลว ธรรมก็เหลว เหมือนแบกบอน เหลือแต่กินนอน เทียว ๓ อย่างเท่านั้นเอง โลกก็ไม่ได้ ธรรมก็ได้ ท่านบอกว่า ให้เรียนหนังสือ ให้ตั้งใจ จะทางโลกก็ได้ ทางธรรมก็ได้ ท่านเปิดโอกาสทางธรรมก็มีมัธยก็มี ตั้งใจให้ดีศึกษาเล่าเรียน เป็นพระเป็นเณรอยู่ปฏิบัติแล้วเรียนศึกษาให้เข้าใจในพระพุทธศาสนา แล้วเราจะได้จริงๆ ตอนนั้นอาตมาอายุราวๆ ๑๕ - ๑๖ ปี อยู่จนหลวงพ่อมรณภาพได้ปีหนึ่งก็อุปสมบทเป็นพระ

ก่อนหน้าหลวงพ่от่านมรณภาพนั้น ได้มีพระชาวอังกฤษมาบวช กับท่าน องค์หนึ่งชื่อพระใหญ่ ตอนนั้นหลวงพ่อก็ชมเชยมาก ไปประเทศอังกฤษ ไปอเมริกา เผยแผ่วิชชาธรรมกาย แล้วมีฝรั่งติดตามมา ทั้งนิโกร นิโกรมืองค์หนึ่ง แล้วหลวงพ่от่านก็ให้พระใหญ่เป็นล่าม ถ้าพูดตามภาษาหลวงพ่อดตต้องเรียกว่า มารม้นมีกำลังมากก็เลยปรับปรุงเปลี่ยนแปลงความเข้าใจพระฝรั่งกับหลวงพ่อดต ให้เป็นการขัดแย้ง ซึ่งกันและกัน แล้วเป็นเวลาร่วมปี หลวงพ่อดตปากน้ำก็อาพาธเข้าโรงพยาบาลสงฆ์ แล้วกลับมาที่วัดท่านก็มรณภาพเวลาบ่ายได้ พระท่านก็ตีระฆัง เราก็เอ๊ะ ตีระฆังทำไม หลวงพ่อดตท่านมรณภาพ แล้วคนก็โอ้โฮ... เหมือนผึ้งแตกรังไปยืนพนมมือไหว้ท่าน เสียใจร้องไห้กัน ทุกสิ่งทุกอย่างไม่แน่นอน ไม่จริงแท้ แม้แต่หลวงพ่อดตเอง ท่านก็จำต้องละสังขาร แต่ธรรมะของท่าน ธรรมกายนี้ เป็นสิ่งที่เที่ยงแท้ และยั่งยืน ซึ่งเราจะสืบทอดได้ พอหลวงพ่อดตท่านมรณภาพ อาตมาบวชเป็นพระแล้วก็เรียนศึกษาทางโลกคู่ไปด้วยเราคิดว่าชีวิตนี้ เราอาจจะไม่ได้อยู่ในที่นี่ เราไม่แน่ใจว่าการปฏิบัติธรรมนี้จิตของเราจะไปถึงที่สุดแค่ไหนอย่างไร จึงหาวิชาความรู้ ในทางการเรียนแบบฆราวาสด้วย แต่ก่อนเรียนมี ม.๓ ม.๖ ม.๘ สมัยก่อนนะ เรียนจบ ม.๘ พอมีช่องทางเราก็ต้องไปเลี้ยงพ่อแม่ เพราะ

พ่อแม่ยากจน จะช่วยพ่อแม่ก็ต้องลาสิกขา ไปใช้ชีวิตทางโลกดูแลแม่ ทำงานและท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆ

พอต่อมา เราก็นึกว่าเวลาที่เรทำงานอยู่ก็ตั้งแต่อายุ ๒๒ ปี นี่ก็ถึง ๖๐ ปี นี่ก็ ๓๐ กว่าปีแล้ว เพราะฉะนั้นเราก็ได้ประสบการณ์มาเรานึกอยู่เสมอว่า วันหนึ่งเราจะต้องกลับมาบวช เราออกมาแล้วเราก็มานึกเปรียบเทียบความรู้สึกดั้งเดิมที่เรามีอยู่ ที่เราเคยบวชตอนนั้นมันเป็นอย่างไร เราก็มองสภาพ

เหตุการณ์ทำงาน งานเงินเดือน ๓-๔ หมื่น หรืออะไรก็แล้วแต่ ความพร้อมเพรียงหรือทุกสิ่งทุกอย่างการบริหารการจัดการ เมื่อมันพร้อมเราก็ เออ...พอ

สักที ชีวิตเราก็มมาถึงปัจฉิมวัย วัยสุดท้ายแล้ว ธรรมดาเราจะมี ๔ ช่วงชีวิต เหมือนนาฬิกา ๖ โมงเย็นนี่คือจุดจบ ขณะนี้ชีวิตเราอยู่ช่วงไหน อาตมาจวนจะถึงเลข ๖ เลยเลข ๕ ไปแล้ว จะตายแล้วจะดับแล้ว ไม่ว่าเราจะอยู่ไหนไปไหนเราก็กสนใจอยู่แต่เรื่องนี้ เรื่องที่เราจะเข้ามาศึกษาธรรมะต่อ ตั้งใจปฏิบัติ อ่านหนังสือไป ก็อธิษฐานไปตาม ขอให้เราได้สว่างในธรรมะเข้าใจธรรมะอย่างง่ายๆ จึงได้กลับมาบวชอีกครั้งแล้วจะมาอยู่ที่นี้ ตอนนี้นบวชได้ ๒ พรรษาแล้ว

เคยมีนักศึกษามาที่นี้ จุฬาบ้าง ธรรมศาสตร์บ้าง มาช่วยปลูกต้นไม้ ก็บอกเขาว่า สูงสุดของชีวิตเรานี้คืออะไร พวกเราเรียนกันอย่างไร สูงสุดของทหาร จากพลทหารถึงนายพล จบไหมก็จบ แต่ต่อไปได้ไหม? แล้วเราเรียนอนุบาลถึงปริญญาเอกจบแล้ว จากพ่อค้าไปถึงผู้จัดการ ไปจนถึงอะไรต่างๆ ที่มีอยู่ตรงนั้นพอเสร็จแล้วก็จบที่เจ้าของบริษัท

จบอยู่ในจุดๆ หนึ่งชีวิต มีเงินหนึ่งบาทไปจนถึงแสน ล้าน ล้านๆๆๆ จบ คุณสมบัติเหล่านี้ใช้ข้ามภพข้ามชาติไม่ได้ แต่คุณสมบัติของพระบำเพ็ญในชาตินี้แล้วไปต่อไปได้ เพราะบารมีธรรมจะเพิ่มขึ้น อย่างพระพุทธเจ้าท่านเพิ่มบารมีไม่รู้กี่ร้อย ก็แสนชาติ จนถึงพระนิพพานอันเป็นที่สุด เรามีจุดหมายปลายทางยังไง เรียกว่าพอเราตั้งจุดหมายก็คืออะไร อย่างเรียนจบ จะต้องเป็นอย่างนี้ ได้ขั้นนี้

ทุกสิ่งทุกอย่างพอถึงจุดสุดท้ายแล้วทุกอย่างก็ทิ้งกองไว้ในโลกนี้ แม้แต่ร่างกายที่เรารัก จิตเท่านั้นที่เราไปได้ จิตเป็น forever เป็นอมตะนิรันดร์กาล จนกระทั่งเข้านิพพาน ต้องสร้างบารมี จุดนี้เท่านั้นที่ต้องศึกษาให้ดี ถ้าเราจบทางธรรม ต่อไปจนกระทั่งถึงพระอรหันต์ขั้นสุดท้ายถึงพระอรหันต์ ที่จุดนี้ต่างหากที่จบอย่างสมบูรณ์ โดยแท้จริงคนเราไม่ทราบตามความเป็นจริง เพราะฉะนั้นอาตมานึกถึงตรงนี้ หลังจากบวชแล้ว ไม่ว่าจะบิณฑบาตหรือได้อะไรมา ต้องบูชาพระพุทธก่อนทุกอย่าง ขออนุญาตเส่งๆ เพื่อประโยชน์ในการรักษากายให้มีสภาพให้หมักล้าง ให้จิตใจได้อาศัยอยู่ เพื่อที่จะปฏิบัติธรรมให้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ต่อไป ชาตินี้ตั้งใจขอถึงความเป็นพระเท่านั้น

